

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

LUNDS UNIVERSITET. — FOTOGRAFI AF LINA JONNS EFTR.

10DE ÅRG.

DEN 3 JANUARI 1909.

N^O 14

Foto. Rahm. Luvit.

Kliché: Bengt Silfversparre.

F. W. C. Anshouze

Den 21 dec. ingick underrättelse, att den svenska botanikens nestor, i. d. professorn vid Lunds universitet F. W. C. Areschoug, därstädes samma dag aflidit. Dödsbudet kom icke aldeles oväntadt. Allt sedan i sommar hade sjuttioåttåringens krafter börjat visa ett märkbart aftynande och då han för ett par veckor sedan nödgades inställa sina forskningsarbeten på Botaniska institutionen, var det tydligt både för honom själf och för andra, att de icke skulle komma att återupptagas. Vid hans bortgång lägger sig sorgen tung öfver det sydsvenska universitetet: med honom förlorade det en af sina hängifnaste söner, hvilken som lärare varit att räkna bland dess yppersta och som vetenskapsman till dess inom den internationella forskningen högst uppskattade.

Fredrik Wilhelm Christian Areschoug var född i Simrishamn den 9 oktober 1830. Fadern — Peter Julius Areschoug — var köpman, men släkten saknade icke förbindelser åt det lärda hållet. Dess stamfader hade i slutet af 1600-talet varit kyrkoherde just i Simrishamn och äfven andra medlemmar af densamma hade tillhört det stånd, som på den tiden bildade öfvergången till det vetenskapliga. En kusin till Fredriks fader — John Erland — hade, året före dennes födelse, i Lund begynt den studiebanan, som slutligen förde honom till botaniska lärostolen i Uppsala, något som måhända i sin mån verkade sporrande på den unge släktingen. För öfrigt hade denne på modernet direkt naturvetenskapligt påbrå, i det hans moder var dotter till den berömda Lundazoologen, prof. Fallén. Huru som helst — Fredrik Areschoug valde studievägen och kom 1847 till Lund för att stanna där för alltid. Efter sju års vistelse vid universitetet, under handledning bl. a. af lärare sådana som Jacob Georg Agardh och Sven Nilsson, mottog han 1854 förordnande som docent i botanik, hvarpå 1858 följde utnämning till akademisk adjunkt i samma ämne. På denna underordnade, illa aflönade post kvarstod Areschoug under icke mindre än 21 år, i det han först 1879 kallades att efterträda Agardh som innehafvare af det ordinarie professorsämbetet i botanik. Efter att i nära två årtionden hafva beklädt detta, afgick han 1898 med pension. Äfven efter afskedstagandet har han emellertid med oförminskat intresse ägnat sig åt den botaniska forskning, åt hvilken han med aldrig svikande trohet och kärlek vigt alla sina krafter under en ovanligt lång och arbetsam lefnad.

Det är icke den lättaste sak att inom de trånga gränser här äro uppdragna gifva en allmäntfattlig teckning af Areschougs vetenskapliga och akademiska betydelse. I förra afseendet bör väl främst märkas hans banbrytande arbeten på artforskningens område. Redan från dess första framträdande en ifrig anhängare af den Darwinska utvecklingsläran — det var icke för inte han till ämne för den föreläsning, hvarmed han tillträdde sitt professorsämbete, valt just en framställning af denna och ett bemötande af kritiken af densamma — blef han i tillfälle att genom sina specialforskningar öfver släktet *Rubus* (hallon-, björnbärsris etc.) föra denna afsevärdt vidare genom sina påpekningar af, att artbildningen i regeln sker icke genom småningom försiggående summering af en mängd obetydliga variationer, utan "stötvis"; att nya arter vanligen uppstå sällskapligt, d. v. s. flera från samma stamart; att samma art kan själfständigt uppstå på flera geografiskt skilda områden o. s. v., påpekanden, hvilka, då de 1885 framlades, i förhållande till den härskande uppfattningen voro synnerligen nya och djärfva, men sedermera i hufvudsak vunnit bekräftelse och numera till god del ingå som principi-

ella beståndsdelar i De Vries' först öfver ett tiotal år senare framställda mutationsteori.

Härtill komma vidare, särskildt under de senaste årtiondena, omfattande växtanatominiska arbeten af grundläggande art, genom hvilka han skapat sig ett inom hela den botaniska världen oförgätligt namn. Hans sista, år 1905 utkomna verk på detta område, undersökningar öfver de tropiska växternas bladbyggnad, belönades af Vetenskapsakademien med dess Linné-medalj i guld. Ett annat stort arbete, behandlande barkens anatomi hos tropiska och extratropiska vedartade växter, föreligger i manuskript med talrika planscher och väntar blott på några tillägg, som skulle ha gjorts under den gångna sommaren, då krafterna emellertid sveko.

Slutligen bör i detta sammanhang nämnas hans förtjänstfulla *Skånes Flora* i två upplagor och de goda läroböcker, hvarmed han ställt sig till det uppväxande släktets tjänst.

Som akademisk lärare har Areschoug måhända i främsta rummet kraf på ett vitsord för sin för nya ideriktningar inom vetenskapen städse öppna blick. Vi nämde redan ofvan, hurusom han hörde till de första i vårt land, som tillkännagäfvit sin anslutning till den Darwinska artbildningsteorin. På samma sätt var det han, som sedermera införde den moderna växtanatominiska forskningen i vårt land. Det var dock först efter stora ansträngningar och mycket motstånd han 1894 för första gången lyckades få till stånd en växtanatominisk kurs för de studerandes räkning. Ehuru själf hvarken kemist eller fysiker i modern mening, tröttnade Areschoug dock aldrig att erinra sina lärjungar om de kemiska och fysikaliska studiernas betydelse för den växtfysiologiska forskningen. "Säkerligen", skriver en af hans lärjungar, doc. B. Lidfors, "har det vid Lunds universitet aldrig funnits en man med mera öppet sinne för geniala upptäckters räckvidd och med finare väderkorn för de berättigade momenten i nya och omstridda teorier; och äfven på det praktiskt-tekniska området har denna sunda framstegsvänlighet dokumenterat sig på mångahanda sätt, bl. a. i det intresse, hvarmed han ännu som sextio-sjuåring satte sig in i den moderna mikrotomtekniken."

Nya botaniska trädgården och Botaniska institutionens byggnad bära i det yttre och för eftervärlden vittne om hvad Areschoug verkat och betydtt för det botaniska studiet i Lund.

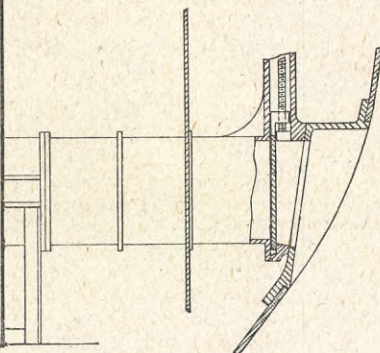
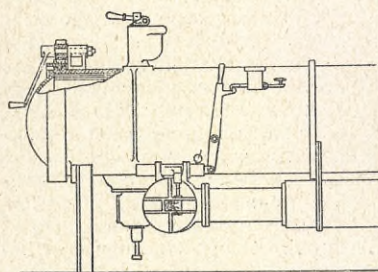
Men hvad dessa icke kunna gifva uttryck åt är den lärarepersonlighet, som med honom gått ur tiden. Icke blott att han var en föreläsare som få, i stånd att fångsla genom framställningens klarhet och sakriktighet ej mindre än genom den ämnet till ämnet, som snart nog kom åhöraren att helt lyssna bort från det osköna dialektidiom, hvarpå föreläsningarna framfördes. Han var därjämte en personlighet, som vigtt sitt lif åt vetenskapen och förstod ingifva ungdomen en liflig känsla af, att det endast så var verkligt rätt. Var han en sträng herre, märktes det snart, att han var det å vetenskapens vägnar, och hans lärjungar fingo också från hans sida röna en välvilja, om hvilken de icke ett ögonblick kände sig i tvifvel att den kom från hjärtat. "För dem bland sina lärjungar, af hvilka han hoppades något allvarligt för vetenskapen", skriver den ofvan citerade lärjungen, "var han som en far, alltid intresserad och omtänksam, stundom bister och sträng, men också i stånd att som ingen annan stänka sol i sinnet."

Närmast sörjes professor Areschoug af efterlämnad maka, född Ahlberg, med hvilken han varit förenad i lyckligt äktenskap sedan 1865.

DEN NYA SVENSKA TORPEDKANONEN.

Nyligen ha profskjutningar ägt rum vid svenska marinen med det modernaste inom torpedvapenområdet. Chefen för Torpeddepartementet i Karlskrona, kommandörkaptenen *Albert Fallenius* har nämligen uppfunnit en *torpedtub* afsedd för bredsidesskjutning från pansarfartyg — ej torpedbåtar som

användts. Dessa senare fordra att ett särskild stöd, en s. k. sked, utföres utanför fartyget till skydd för torpeden under skjutningen, under det att den nya svenska tuben är helt placerad inombords bakom vattentäta skott som vid

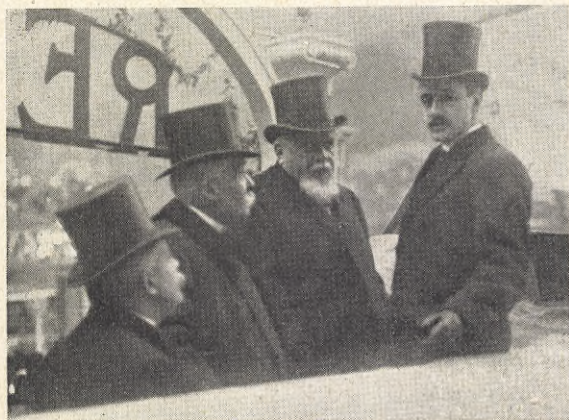

KOMMANDÖRKAPTEN A. FALLENIUS.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparne Stilm—Gbg.

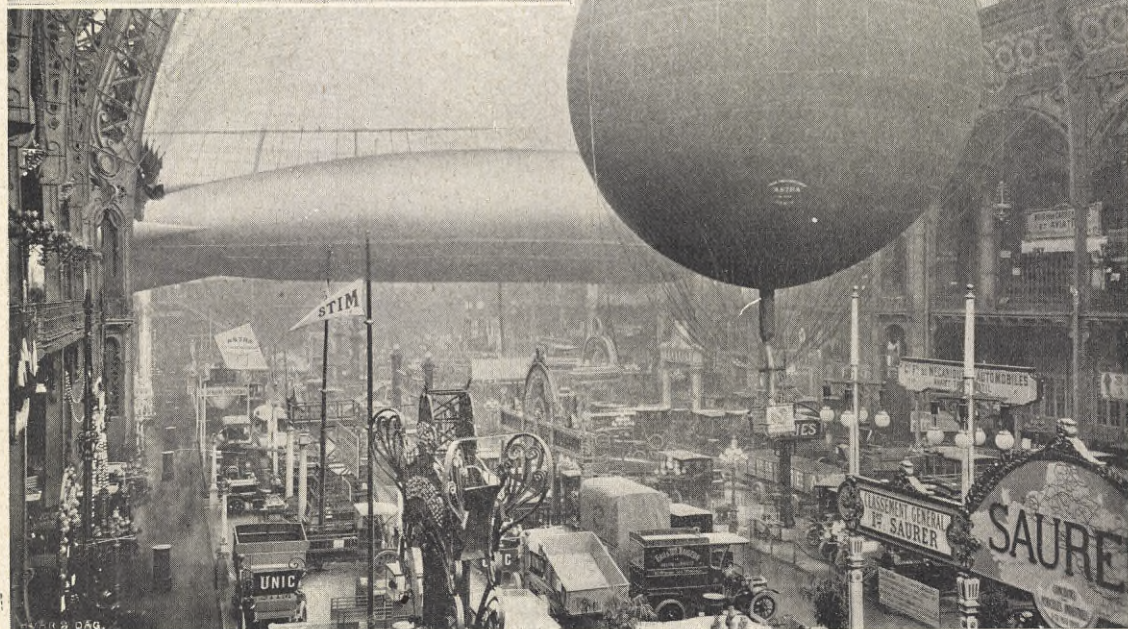
uppgifvits — till ersättning för de tunga, svårhanterliga och dyrbara Armstrong'ska tuberna som hittills

torpedens utskjutning öppnas, hvarefter vattnet pumpas bort. — Svenska staten har för Sverige blifvit erbjuden inköp af patentet som för utlandet är såldt. Profskjutningarna lära ha utfallit synnerligen tillfredställande. Ritningen är återgifven efter den officiella patentritningen.

Den första utställningen af luftskepp — och samtidigt af tyngre automobiler — pågår nu i Paris — i samma dagar som på allvar den första reguljära luftskeppsförbindelsen är påtänkt. Å den öfre af våra bilder från utställningen synas:

PRÉSIDENT FALLIÈRES OCH KONSELJPRESIDENTEN CLÉMENTEAU göra sig underåttade om ett luftskepps konstruktion.

Eft. + fotograf

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparne Stilm—Gbg.

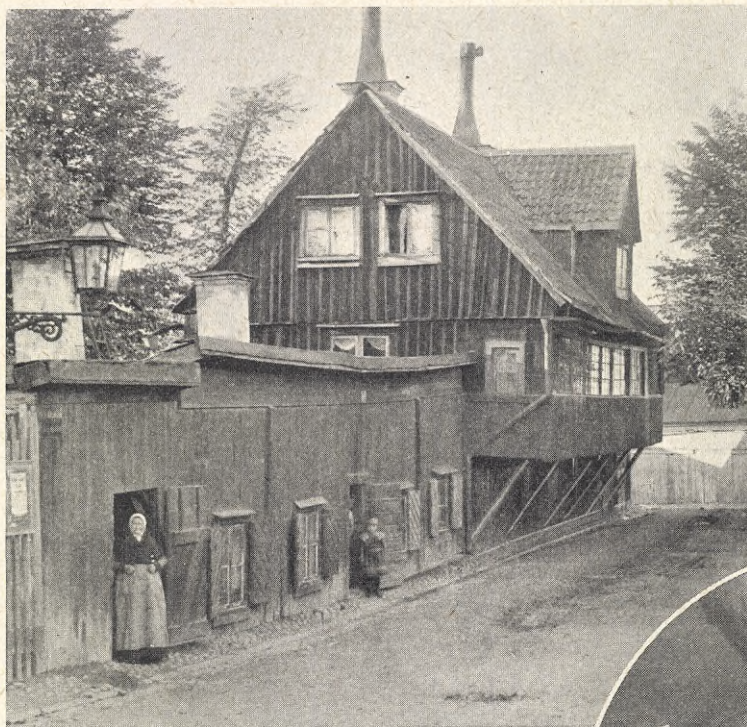

Foto. Hartman. Göteborg.

Kitché: Bengt Sjöfversparre.

BELLMANS »GRÖNA LUND» NUTILLDAGS.

I kvarteret Trädgården af gamla Djurgårdsstaden kvarstå ännu i dag de genom Bellmans sånger ryktbara husen Gröna Lund och Mjölnergården. Numera åtskilda genom afplankningar voro de fordom förenade genom en bred gång som ledde genom en lummig trädgård, hvars rika grönska antagligen gifvit upphof åt benämningen Gröna Lund. Den s. k. Mjölnergården uppfördes i början af 1700-talet och erhöil sitt namn från en

mjölmarkvarn som ännu i början af 1800-talet kvarstod på platsen. Gröna Lund, eller som det ursprungligen hette "gamla skolhuset", uppfördes efter 1736 och var från början afsedt till lusthus. Sedermera inreddes en skola därstädes som längre fram fick vika för den traktörörelse, hvars minne fortlefvat till våra dagar. Äfven Mjölnergården togs i anspråk för samma ändamål, men under det Gröna Lund på sin tid var tillhållet för en mera utsökt skara, där en Bellman, en Schröderheim och andra notabiliteter skyntade, utgjorde Mjölnergården samlingsplatsen för en vida enklare publik. Redan på 1850- och 60-talet nedlades världshusrörelsen på båda ställena och de utgöra i nuvarande stund bristfälliga bostäder åt fattigt folk.

Foto. Ewald, Herrljunga

Kitché. Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sthlm.—Öbg.

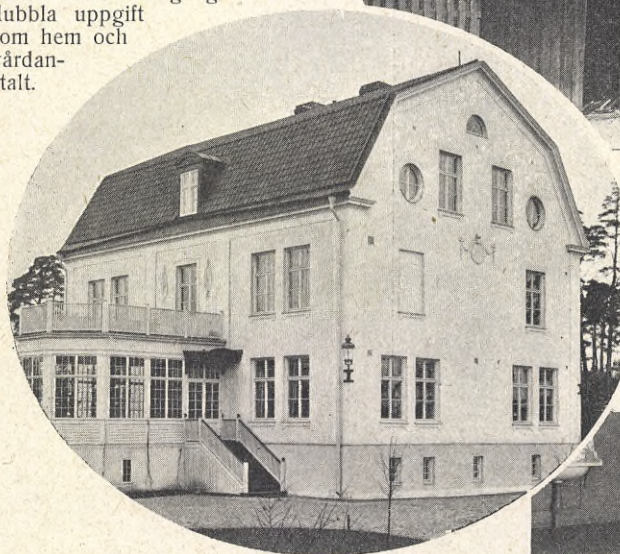
RYGGÄSSTUGA I ÄLFSBORGS LÄN: Inomhus och utomhus. — De gamla ryggässtugorna, hvaraf ännu finnas några enstaka kvar här och där, börja alltmer att försvinna, och inom få år torde alla de gamla små anspråkslösa boningarna endast vara minnen från förgångna tider. Ofvanstående ryggässtuga, belägen i Hellestads socken i Älfsborgs län, utgör också handelsbod och är väl kanske som sådan Sveriges äldsta och blygsammaste. Den bebos af en omkring 80-årig gårdfarihandlande, Anders Nyman, som i alla sina dagar varit handelsman och som ännu på älderdomen driver en liten handel med diverse småsaker.

OCH NU

S. de C:s nya sjukhem. Den 29 dec. invigdes af prinsessan Ingeborg S. de C:s nya sjukhem på Kungsholmen i hufvudstaden. Härmed realiseras länge närda förhoppningar, och föreningen, som sedan ett trettio-tal år med framgång verkat bland fattiga och sjuka barn, skall hädanefter vara i stånd att samla sina skyddslingar under eget tak. Den nya byggnaden innehåller 20—30 sängar samt är utförd efter ritningar af arkitektfirman Dorph & Höög under medverkan af anstaltens läkare, med. d:r Gustaf Wilkens. Hällen i ljusa, luftiga färger samt inredd på ett ändamålsenligt och tilltalande sätt, löser den framgångsrikt sin dubbla uppgift som hem och vårdanstalt.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF. Kliché: Bengt Sjöfversparre
"MJÖLNARGÅRDEN". Hur det gamla Bellmansminnet nu ter sig.

Icke mindre än 500 folkskolebarn i en ålder af 7—14 år var det som till denna jul erhöilo full beklädnad af det välkända sällskapet "Barnavännerna" i Stockholm. Ungefär hälften af dem, som fått denna präktiga julgåfva, voro söndagen närmast före jul inbjudna till en trellig fest å Restaurant National.

H 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Stilm.—Olg.

S. DE C:S NYA SJUKHEM. Exteriör och ett hörn af ett sofrum för barnen. — "BARNAVÄNNERNAS" I STOCKHOLM JULFEST.

KVINNORÖRELSEN I RYSSLAND. Den första "Allryska Kvinnokongressen", anordnad af ryska kvinnoföreningen i Petersburg, begynte den 23 dec. under presidium af fru dr Schabanowa (X), och pågick i 6 dagar. Endast med stor möda har det lyckats få tillstånd till kongressens hållande. — Män hade tillåtelse närvara endast som inbjudna. Programmet omfattade alla tänkbara gebiet för kvinnoarbete och kvinnoverksamhet.

ETT STYCKE KRIGSHISTORIA.

FÖR GULDAX* AF I. TORELL.

— Harry! sade fru Kyhl i en sådan ton att hennes man, herr sekreteraren, en ovanligt liten, mörk person med spetsigt skägg och stora öron, hade velat gömma sig hel och hållen bakom det nummer af Dannebrog han höll upp mellan armarna.

Han sökte det rätta svaret och fann ett utdraget, tankspriddt läte genom näsan.

Hustrun sade ingenting vidare, men han kände så väl till betydelsen af detta spontana — Harry! Det

var den eviga påminnelsen om hans ställning i det förbund mellan man och kvinna de två ingått. Då hon nyss slutade sin wienervals och reste sig från pianot hade hon betraktat honom med denna stora frågande, utmanande, oresonliga blick som han fruktade.

Hon sträckte sig på schäslongen och sade flickaktigt och vårdslöst:

— Harry!

I sekreterarens öron ljöd detta gåtfulla och förfärligt öfverlägsna som kunde aldeles inestänga honom. Hvad tjänade det till att så där nyckfullt kräva tribut af tillgifvenhet, att bara för ro skull förödmjuka och rent af coucha och förtrycka. Nej han ville det inte — hon hade i flera år beslutit att han ville det inte.

Han låtsades skratta åt en rolighet i bladet. Men det blef ett torrt och vrängt skratt.

* Denna lilla förträffliga skizz var afsedd för *Guld-ax*, men har införts i *H. 8. D.* för att tjäna som prof å *Guld-ax'* berättelser.

Så reste han sig plötsligt och gick med spänstig gång ett par slag på mattan.

— Jag vill se efter om herr Pasch är inne, sade han tankfullt och närmade sig dörren framåtlutad och med handen utsträckt mot dörrvredet. Han kände hustruns ögon hvila på sig och hans lilla person gaf noga akt på de manliga formerna.

— Herr Pasch vill vara ostörd, gaf hustrun honom att tänka på.

— Ja, men en liten uppmärksamhet, du förstår, parrerade sekreteraren lifligt och vände. Han behöfver känna sig lite bekant med oss, en person, som hyr rum, en utlänning, som saknar bekanskap.

Han gick åter beslutsamt mot dörren.

— Herr Pasch är ute, sade hustrun.

— Hur vet du det, svarade mannen lågmält och med skrämmd uppsyn. Nyss hörde jag honom nysa.

I samma ögonblick kände sig den lille sekreteraren infångad, och som drifven af själfbevarelsens instinkt sprang han ut ur rummet och knackade på hos herr Pasch från Berlin. Den nya inackorderingen bjöd sin värd stiga in och sitta.

— Vill ni inte se våra rum, frågade sekreteraren under samtalets gång. Och när han åter visade sig i dörren för hustrun, dansade han triumferande in i rummet med herr Pasch efter sig. Han drog honom fram till fönstret.

— Hvilken utsikt, icke sannt. Detta är Peblinge Sö. Känner ni namnen på våra sjöar? Sortedams Sö, Peblinge Sö, Sankt Jörgens.

Han talade skyndsamt och med en viss innerlighet och han slog häftigt upp fönstren det ena efter det andra och stack för hvar gång ut sin näsa.

— Harry! ropade hustrun. Det är ju fullkomlig storm. Tänk på gardinen!

— Mitt hjärta, jag vill bara visa herr Pasch hur vi bo. Vi har det ganska nydeligt, icke sannt? Om sommarafatnarna — skulle ni se. Nu är det långt lidet på året. Titta in om afatnarna, "hvis det lyster dem".

— Ja, inflikade hustrun lite långdraget.

— Min hustru spelar. Tycker ni om musik?

Herr Pasch gjorde sina skyldiga komplimanger åt alltsammans och frågade med kall beräkning att befrida sig om det inte skulle tilltala herr Kyhl att göra en promenad. Hvilken utmärkt idé! Sekretern kilade efter rock och söndagshatt och medan han knäppte igen sig stod han midt på golfvet med uppdragna axlar och lät sina romantiska ögon spela mot hustrun.

Herr Kyhl och berlinaren togo en linje som förde ut till Amager.

De stego upp på de gamla vallarne. Det blåste hårdt. Det var i oktober och hösten tycktes ropa högt i asparne, i hagtornen och i pilträden nere vid stranden.

Det led mot skymning.

— År 1659 belägrades Köpenhamn af den svenske konungen Karl X Gustaf, började den lille sekreteraren berätta. Han höll tag i hattbrättet och ansträngde sig för att öfverrösta vinden.

— Detta är en historisk mark som vi här trampa. Detta är vallarne. Vet ni, jag känner mig så underligt dragen till sådana platser där historien en gång har afgjorts.

Vet ni hvad man säger? Man säger att hade Karl X Gustaf lydt sin general Dahlbergs råd att genast storma staden, genast som han kom hit öfver på isen, så hade Köpenhamn fallit! Hvad hade blifvit följden tror ni? Jo den svenske kungen hade svurit att han ville ha Köpenhamn jämnad med jorden. Och så hade skett ifall han kunnat. Det var hela hans trak-

tan. Han ville ha Danmarks hufvudstad på andra sidan, där Malmö ligger.

Man kan däraf förstå hur tillfälligheter skapa historien. Är det inte märkligt att tänka sig, hur så att säga en episod eller en mans infall kunnat utplåna vår stad!

Nåväl, nu fick vi tid att samla oss till försvar. Vi slog vatten öfver vallarnes utsidor och det frös till is. Det var midt i vintern nämligen; svenskarne stormade natten till den 10 februari år 1659. Till och med våra kvinnor voro med om försvaret. De slogo sjudhet tjära öfver fienden.

Den lille mannen sprang upp på bröstvärnskronan och berlinaren följde honom.

— Här alltså stodo de danska kvinnorna, stormade berättaren vidare i bruset från de afklädda träden, — här slogo de ut den sjudande tjäran. Där kom svensken anryckande öfver den frusna grafven. Här nere — han pekade på kanonbanken — hade vi artilleriet som spydde eld!

— Ach Gott!

— Ack det är dejligt att läsa om! En gammal krönika säger att svenskarne hade hvita skjortor på sig för att inte synas mot snön och krönikans författare tillägger att det blef deras likskjortor. —

Han försökte skratta men hans bröstorg var alldeles tom. Och stämman hade fått en egendomlig klang, på en gång djup och lyriskt smärtsamt kvidande, nästan som hade talorganet på något sätt kommit ner i bröstet. Och hans smala ansikte syntes ännu smalare, och den tunna nästippen lyste röd.

— De hade gått hela vallen och vände tillbaka.

Sekreterarn var som berusad och han kände en sällsam luciditet i sin själ. Denna musik som forsade ur de mörka träden! Detta gröna glimmande ljus som välldes fram ur vattnet under pilarne i stranden! Och ute från landet pinglade en kyrkklocka monotont till aftonsång. Hvad hälst hans ögon föllo på i skymningen, syntes det honom underbart. Och allt det rostiga skrot som tornade upp sig nedanför vallen i en bakgård blef en bedårande syn.

Han gick helt tyst som om en ljuf tanke fyllde honom.

Men när de åter stodo nere i gatans larm vände sig herr Pasch till honom artigt:

Guten Abend, herr Kyhl!

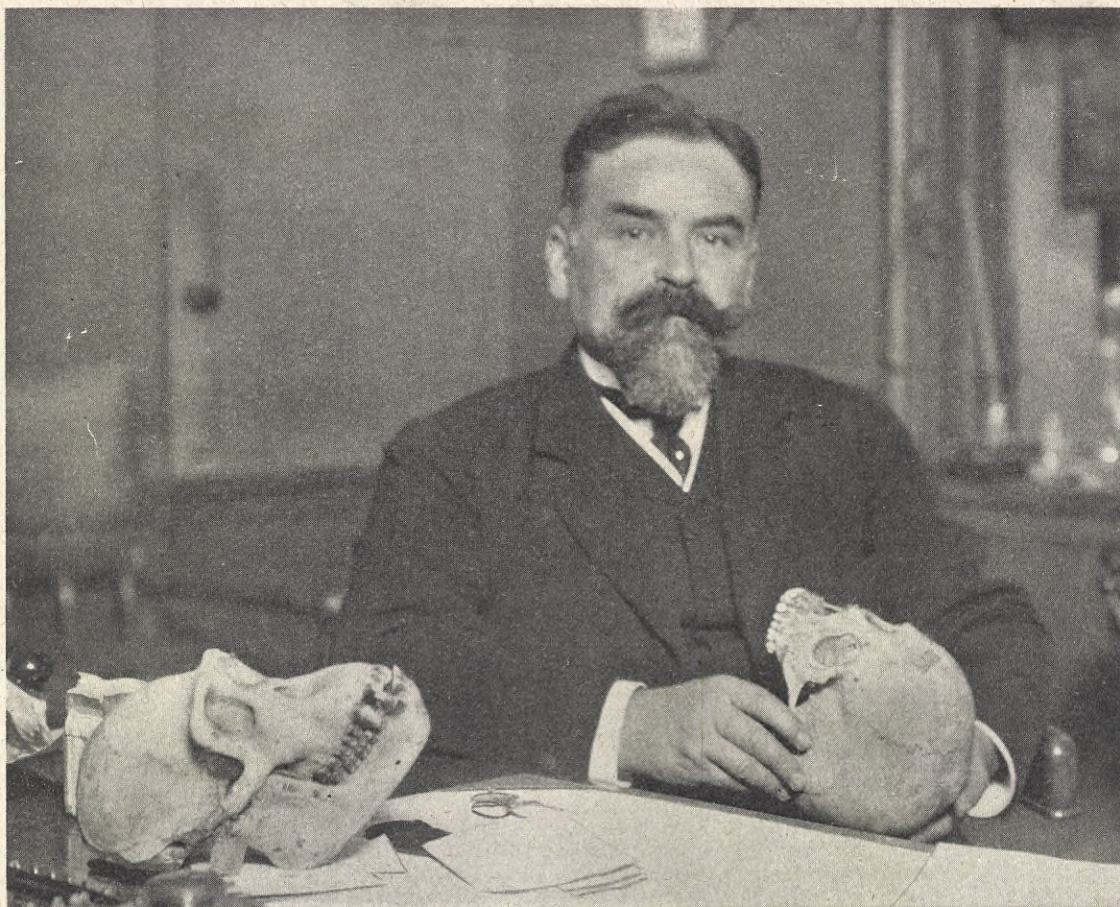
Sekreteraren stirrade med styf nacke på interlokutören, men så log han plötsligt och förtjust.

Berlinaren nämnde flyktigt att han hade en vän, ein Freund, och så försvann han.

Och herr Kyhl vände hemåt. Snart började han gå med långa tågångarsteg och vek in i sidogatorna, och medan han gick blef han i sanning allt mindre och smalare. Då han kom hem var han blott en liten liten "bittemand", som med djup allvarlig uppsyn och kvidande hjärta försiktigt närmade sig den stora flickan på chäselongen. Och om hon hade sagt: couche här, hade han kanske burit sig åt som en liten favorithund och tyckt sig vara en lycklig man.

HVAR 8 DAGS flesta "nyheter för dagen" ha måst hämtas från utlandet — det är ett bevis, så godt som något, hur fritt från händelser vårt land varit den senaste tiden. Hade något inträffat hade det synts i H. 8 D. — det vet nog en hvar och förebrår oss intet.

»DEN FELANDE LÄNKEN» FUNNEN?

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

PROFESSOR MARCELLIN BOULE VID NATURHISTORISKA MUSEET I PARIS HVLKEN HOPFOGAT DE FUNNA KRANIEDELARNE AF DEN FÖRHISTORISKA MÄNNISKAN.

Ett utomordentligt uppseende inom hela den bildade och särskildt den vetenskapliga världen har meddelandet om det senaste "felande-länk-fyndets" demonstrerande i Franska vetenskapsakademien väckt.

Det var för några månader sedan, eller den 3 aug., som trenne abbéer, sysslande med arkeologiska grävningar, i en grotta vid La Chapelle-aux-Saints i Corrèze, sydvästra Frankrike, påträffade delar af ett människoskelett af synnerligen låg typ. Det var ett kranium jämte underkäk, några ryggkotor och extremitetben, samtliga anträffade i lager tillhörande den mellersta pleistocenperioden (den tidigare delen af kvartärperioden).

Den framstående paleontologen Marcellin Boule, professor vid Muséum d'histoire naturelle i Paris, har lyckats sammanfoga kraniets många småbitar, och äfven de öfriga benen ha skickligt sammansatts så att en god uppfattning erhålles om deras ursprungliga form. Skelettets och kraniets konstruktion visa på en man af högst 1 m. kroppslängd, af en mycket primitiv fysisk utveckling och stående betydligt närmare aporna än någon nu levande människoras.

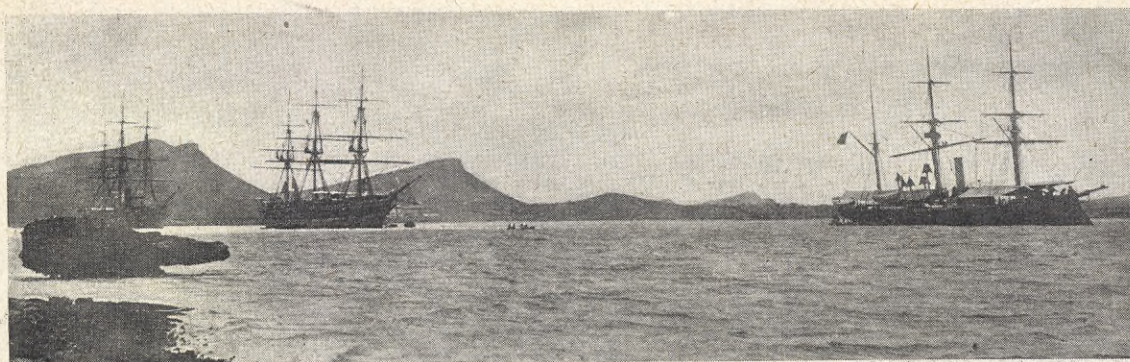
Om fyndets slutgiltigt stadfastade betydelse kan ju ännu intet uttalas, men visst är i hvarje fall att det väsentligen kommer att bidra till kännedomen om den mycket lågt stående människoras, som benämnes Neanderthal-rasen, och om hvilken många hålla före att nutidens människor direkt utvecklats sig därifrån.

I franska vetenskapsakademien demonstrerades fyndet den 14 december af föreståndaren för det nämnda naturhistoriska museet i Paris, professor Edmond Perrier.

SKELETT AF DJUR, SAMTIDA MED "AP-MÄNNISKAN"; skänkt till Naturhist. museet af baron de Rothschild och fotograferade samma dag som prof. Boule's ofvan återgifna portr.

BILDER FRÅN VÄRLDENS YTTERSTA HÖRN.

Efter fotografen

Kliché: Bengt Silfverparre.

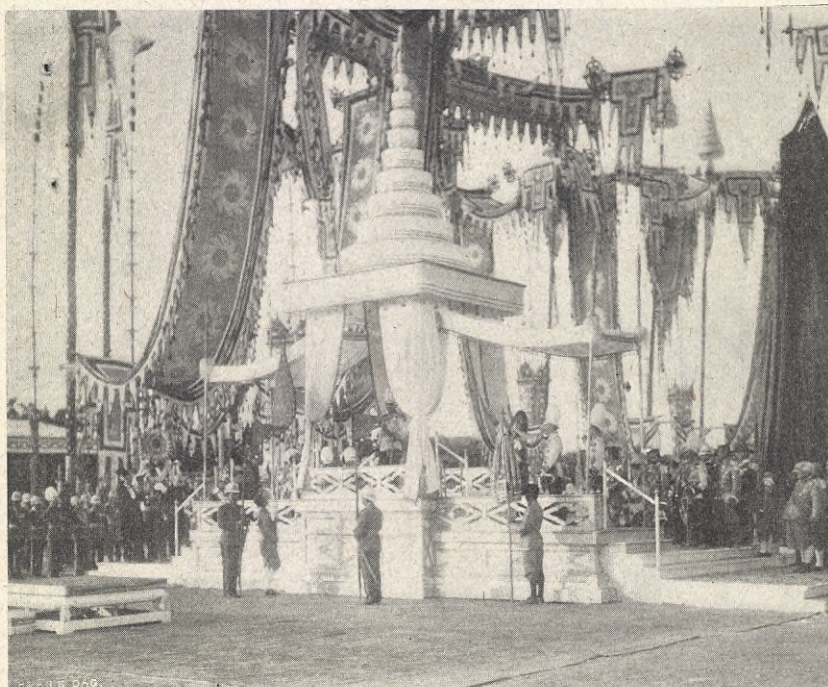
HOLLÄNSK FLOTTDEMONSTRATION FRAMFÖR VENEZUELAS HUFVUDSTAD, CARACAS. Bilden vid sidan: GENERAL SIMON, Haitis nye president.

Venezuelas politiska ställning har nu blifvit en helt annan och behagligare, sedan den oblodiga revolutionen afsatt den på europeisk resa stadda presidenten Castro, upphöfvet till så många diplomatiska förvecklingar och utrikespolitiskt trassel. — De holländska krigsfartygen ha upphört med flottdemonstrationen i de venezuelanska farvattnen, sedan den nya regeringen i Venezuela, med f. vicepresidenten Gomez som president, visat sin goda vilja att komma till samförstånd med Holland och öfriga makter.

Haitis senaste revolution torde nu vara avslutad, sedan general *Simon* den 17 december i all stillhet blifvit vald till president. Förenta staterna ha skyndat att erkänna den nye presidenten.

Konungens af Siam 40-åriga kröningsjubileum. En svensk ingenjör i Bangkok insänder en samling fotografier från stora fästligheter i den siamesiska huvudstaden i slutet af november. Trogna och tacksamma undersåtar hade åt konung Cholalongkorn rest en ryttarstatyn som vid detta tillfälle aftäcktes i samband med kröningsjubileum, födelsedag, grundstenläggning till en ny "tronhall" m. m.

Vi ha utvalt tvenne fotografier som visa, den ena kungliga tribunen vid aftäckningstillfället då konungen hälsar folket. Till höger, bakom parasollen, synes kronprinsen och längst till höger den med gult siden täckta ryttarstatyn. Det hela är öfverbyggt med en jättebaldakin. Den andra bilden visar statyen aftäckt. — Festens stora clou var det karnevals- o h festtåg, som till konungens ära anordnats och som var så långt, att det tog en tid af omkring 4 timmar att passera den kungliga tribunen. Man tycker att "världens yttersta hörn" kommer närmare när man läser om dylika fullt moderna "central-europeiska" fästligheter, med hyllningståg af "automobiler etc., borta i Siam.

KONUNGEN AF SIAM AFTÄCKER SIN EGEN RYTTARSTATY I BANGKOK. — Efter fotografier. (Belånade med 2:a premium.)

EUROPAS NYASTE KUNGAPAR BLAND SITT FOLK.

HVAR 8 DAG

HVAR 8 DAG

En af H. S. D:s franska fotografier har varit på besök vid det nya *Bulgariska höfvet* och därifrån sändt oss en mängd fotografier af konung Ferdinand, hans drottning och de kungliga barnen. Vi ha nöjt oss med att återgifva vyer därifrån som mindre visa konungen i prakt och gala än landsfadern hvars intressen synas omfatta allt och alla, liksom drottningen med intresse hänger sig åt tilantropiska verk. Ferdinand besitter tydligen något af Kejsar Wilhelms berömda förmåga att "vara hemma i allt" — från en torpedbåts skötsel och till förandet af ett lokomotiv — liksom han till omväxling mot fältherreunioner ibland iför sig bondens enklare dräkt.

Efter fotograf

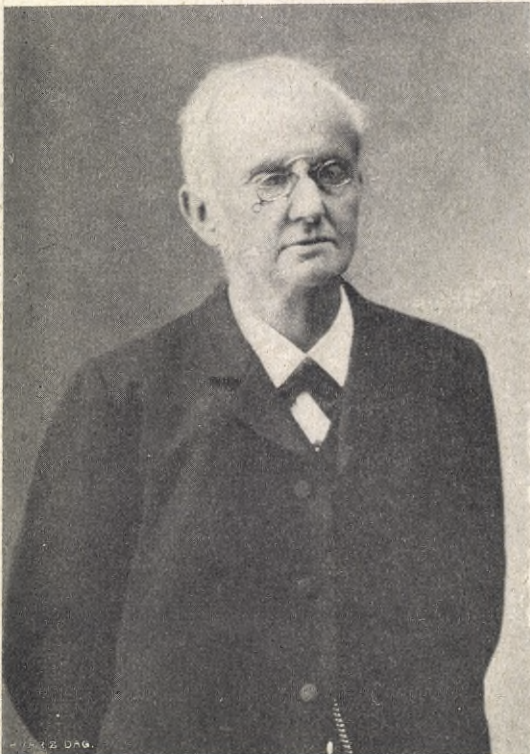
Kliché: Bengt Sjöfversparre

DROTTNING ÉLÉONORE AF BULGARIEN FÖLJER BLINDUNDERVISNINGEN I EN SKOLA.

Till Schweizisk förbunds president har med stor enstämmighet valts dr Adolf Deucher, som fyra gånger fört ut beklädt samma post. D. är nu öfver 77 år gammal, men hans arbetsförmåga och verksamhetslust äro fullkomligt oförtröttade. Han åtnjuter stor popularitet i sitt land.

Också ett *Parisermode*. I Quartier d'Etoile i Paris kan man dagligen se den här affotografierade damen taga sin promenad,

för att uträtta sina affärer eller gå på visiter. Hennes mycket säregna kostym är förfärdigad af grått sidentyg, hvartill hon bär en likaså egendomlig svart hufvudbonad af spetsar, samt på fötterna korkandaler. Fästade medelst svarta sidenband. Den märkliga damen påstår att hennes kostym är efter det verkliga Tanagramodet, som nästa säsong kommer att accepteras af "Tout Paris."

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöfversparre

SCHWEIZ' NYE PRESIDENT, DR DEUCHER, under 1909 Förbundsradets president.

Efter fotograf

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

DET SENASTE MODET PÅ PARIS' GATOR.

Från studentkavallerna i Paris: Studenter vid "Ecole de médecine" ställa till upplopp. Anledningen till dessa allvariga och ej oblodiga upplopp var studenternas missnöje med orättvisa examenföreskrifter.

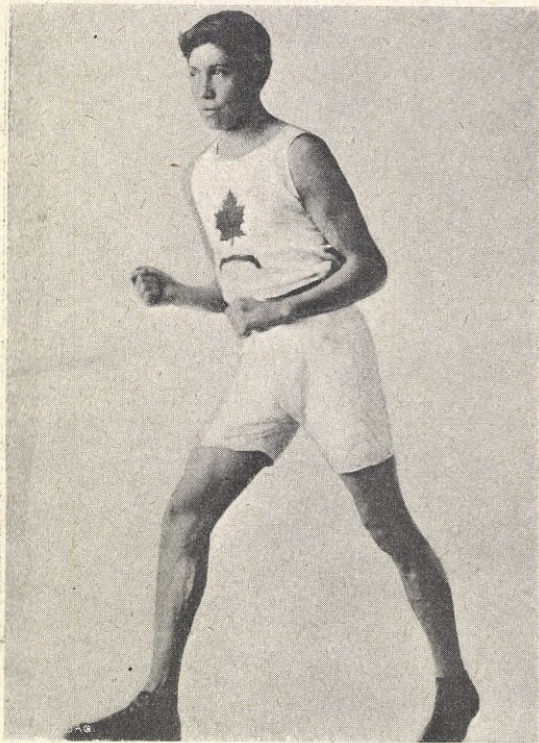
Efter fotografier

STUDENTKRAVALLERNA I PARIS.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

Den 16 dec. ägde en inom sportvärlden mycket uppmärksammarad Marathontäfling rum i New-york mellan *italienaren Dorando* och *indianen Longboat*. Båda äro bekanta från Marathonloppet i London i somras, då den förre förklarades besegrad af amerikanaren Hayes under det den senare ej lyckades vid detta tillfälle häfda sitt anseende som en af världens främste löpare.

Dorando hade kommit öfver till Amerika för att täfla mot Hayes, och han lyckades här slå denne; Longboat däremot blef segrare i den nämnda täflingen den 16 dec., till stor fröjd för Amerikas sportvärd.

Efter fotografier

TOM LONGBOAT OCH DORANDO PIETRI.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm—Gbg

EN SVARTKLÄDD KVINNA.

FÖR HVAR 8 DAG AF LUDVIG NORDSTRÖM.

(Belönadt med 1:sta premium).

För fyrtio år sedan fanns det norr på stan en sjö-kaptensdotter, som var så lycklig, att hon aldrig mera log. En styrman, som varit hennes barndomsvän, hade förlofvat sig med henne, och hon älskade honom så, att hon nästan kände plågor.

Först hade hon skrattat som alla andra människor, men när han en afton allvarligt frågade henne, om hon ville bli hans hustru, kände hon något besynnerligt.

Det var om hösten och träden voro kala. De aftecknade sig mot aftonens röda himmel som jättespindlar med tusentals ben. Husen i stan lågo redan mörka kring kyrkan, hvars torn glänste skärt och hvitt och tycktes långsamt andas ut och dö bort i rymden. En stjärna lyste redan. Den var ren och dallrade vemodigt; den betecknade för människorna, att dagens flod än en gång sinat ut och att på flodens botten väntade otaliga dyrbara pärlor att bli efterlängade och uppsökta.

Och ald ig hade flickan som nu erfarit, hur jorden och hvad jordens var kunde upplösas och skymma och försvinna för att lämna plats åt ouppnåeliga och gåtfulla sken och skatter.

Marken gled undan henne, staden och alla dess hus och träd och människor sjönko, och allt som fanns var en ständigt ökad skara af stjärnor.

Hennes lilla kropp darrade, och hon kände vinden dra igenom den, stjärnorna lysa igenom den, och i detta eteriska hölje, känsligt för hela världens lif, fladdrade oroligt en låga.

Denna låga brann af hvad hon såg och hörde omkring sig, och medan den brann, brände den henne med den ljuvaste smärta. Hon slöt ögonen, sväfvade bort och tårarna runno omärkligt.

Förut hade hon tyckt sig vara den sista bland alla människor, men nu, på engång, tyckte hon sig vara den, i hvilken allt annat samlade sig, och genom henne ville allting tränga sig ut och upp mot stjärnorna.

Detta var mycket allvarligt, hon hade inte trott, att lyckan var något så allvarligt som detta; men det var lyckan, och därpå kunde hon inte tvifla.

— Du har tändt ett ljus i mitt hjärta! hviskade hon till styrmannen, och han teg, ty i grund och botten tyckte han, att det var dumt sagdt, eftersom han var en klok och praktisk man och ville ha en hustru.

— Det ljuset lyser öfver hela jorden! sade hon. Ja, öfver halven och öfver hela vida världen.

— Åh! sade han. Du öfverdrifver. Så kan det nog inte lysa ändå!

— Du förstår inte, hvad jag känner! sade hon och grät vid hans bröst.

Då kände han sig hjälplös och ångrade ett ögonblick, hvad han hade gjort. Han hade sett henne bära vatten från brunnen och koka gröt i spisen och bjuda kaffe vid bordet, och han hade aldrig sett en så redbar kvinna som hon. Men sådana ord som hon nu sagt, sådana hade han inte hört, inte heller anat, och han fann dem alldeles inte på sin plats.

— Skall jag tala med gubben? sade han för att åter få lugnt. Eller skall du?

Men hon grät.

— Då är det nog bäst att jag gör det! sade han, och hon suckade: — Ja, och snöt sig helt stilla. Men den vackra lågan tindrade och brann, och den brann i nätter och dar, den brann som en regnbåge öfver hennes lif, och i dess underbara glans framleide hon och hade en djup och drömmande blick.

Så gick tiden. Hon log inte mer, ty hon var lycklig, och lyckan var det djupaste och allvarligaste af allt i världen.

Hur var inte allting förändradt! Hvar småsak, som förr syntes henne ett helt, föll sönder i tusen delar; människornas ord och blickar och rörelser voro inte desamma som förr; det hela var ett krälände virrvarr, ett myllrande, ett sträfvande, ett sökande efter någonting; det var bara ett, som stod fast och orubbligt, och det var hon och hennes lycka.

Så orubblig var icke styrmannen och hans lycka. Han hörde en afton på allt, hvad hon under dagen hade funderat ut, och när hon ändtligen talat till punkt, satt han länge fundersam. Till sist sade han:

— Jag har haft en del med fruntimmer att göra lite här och hvar, men, min själ, det må jag säga, att alla tillsammans ha inte pratat så mycket strunt som du ensam.

Då såg hon på honom.

— Min själ, jag säger det, sade han, och jag står för det!

Då sade hon med låg röst:

— Har du haft med många att göra?

— Det har alla sjömän, svarade han.

— Hvar äro de då? frågade hon.

— Hvar de äro! svarade han. Ja, säg det! Det är mer än jag vet.

— Och du har kysst dem!

— Kysst dem, ja! Ja, det var en sak.

— Hvarför har du inte sagt mig det förr?

Men så såg han på henne. Han blef blek och reste sig och sade:

— Hvad är du för en? Gör du dig till för mig? Tror du, jag är nyfödd? Eller är du nyfödd själf? Vet du inte, att jag är karl? Tror du, man seglar jorden rundt ett par gånger och inte tittar på flickor. Jag är less på ditt prat. Du får, min själ, göra om dig, för annars får du skyllda dig själf.

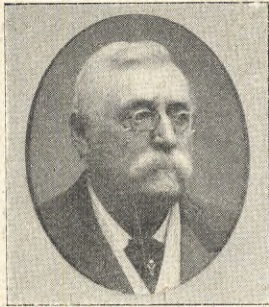
Därmed gick han.

Hon grät. Det var så kallt omkring henne, som om väggarna fallit och hon suttit under bar himmel.

EN DUBBELMUSIKANT: I New-York lefver en gammal musiker som lifnär sig genom att spela på en gång violin och violoncel. Den gamle mannen plågar ge konserter, där han på detta sätt ensam utgör ett litet stråkkapell.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

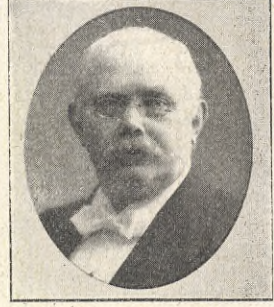
O. W. GENBERG.
F.d. Provinsialläkare. — Haparanda. 75 år 25 Dec.*

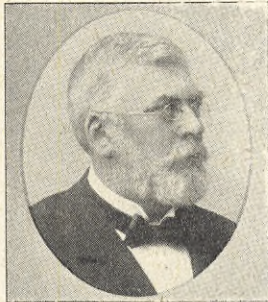
O. W. VIRGIN.
Begär afsked som chef för Svea Artilleriregemente.*

K. J. WARBURG.
Utnämnd till prof. i litteratur hist. vid Stockholms högskola.*

E. G. S. SUNDEQUIST.
Bankdirektör. — Linköping. 60 år 2 Jan.*

A. T. N. SJÖBERG.
F.d. Generalkrigskommissarie. — Stockholm. 70 år 20 Dec.*

J. F. ANDERSON.
Ingeniör. — Båstad. 60 år 31 Dec.*

K. A. WALTER.
Med. Dr. Professor. — Göteborg. 55 år 19 Dec.*

C. A. M. VIRGIN.
Försäkringsdirektör. — Stockholm. 50 år 17 Dec.*

J. L. BERGVALL.
Prost. — Hof, Vadstena. 70 år 23 Dec.*

E. T. SUNDLER.
Kontraktspost. — Fristad. 60 år 7 Jan.*

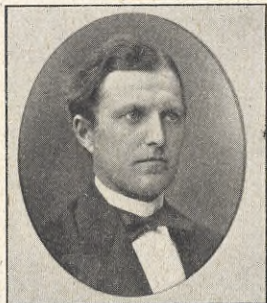
R. M. SWARTLING.
Ryttmästare. — Lennäs. 60 år 13 Dec.*

G. F. STERZEL.
Kyrkoherde, Dr. — Stockholm. 50 år 21 Dec.*

G. RENHOLM. †
Skriftställare — Stockholm. F. 34. † 20 Dec. 08*

O. G. SYLVÉN. †
Kontraktspost. — Spånga. F. 42. † 14 Dec. 08.*

O. R. TILLBERG. †
Brukspatron. — Totebo. F. 43. † 19 Dec. 08.*

T. P. GUSSING. †
Rådman, v. häradsh. — Ystad. F. 51. † 16 Dec. 08.*

* Uförlig data å nästa sida.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

OLOF WILHELM GENBERG. Studentexamen 51, med. kand. 61, med. lic. 65. Provinsialläkare i Pajala distrikt, Norrbottens län 65, distriktsläkare i Neder Luleå distrikt Norrb. län 65, provinsialläkare i Haparanda distrikt 66-94. Läkare vid Kronhäktet i Haparanda 67-94. T. f. lasarettsläkare i Haparanda 67-91. En tid ledamot i lasarettsdirektionen.

OTTO VIRGIN. Generalmajor, f. d. statsråd. Underlöjtnant vid Västmanlands regemente 70, vid Vendes artilleri 73, chef för Smålands artilleri 99, för Svea artilleri 02. Statsråd och chef för landförsvarsdepartementet 03, generalmajor i armén s. a. Övergeck 05 till chefskapet för Svea artilleri.

KARL WARBURG. Svenska Akademiens Nobelbiblioteks bibliotekarie, f. d. riksdagsman, stadsfullmäktig. Biografi i arg II: 12.

ERIK GUSTAF SEVERUS SUNDEQVIST. Studentexamen 70, antogs s. a. i Kungl. Postverkets tjänst som e. o. tjänsteman. Bokhallare i Sundsvalls Handelsbank 74. Kamrer och kassör vid Riksbankens afdelningskontor i Östersund 80 och verkställande styrelseledamot i Riksbankens kontor i Linköping 96. Flerårig stadsfullmäktig i Östersund och i Linköping m. fl. kommunala uppdrag.

ALFRED THEODOR NAPOLEON SJÖBERG. Studentexamen 58, fil. kand. 61, fil. doktor 62. Examen till rättegångsverken 64, jur. kand. 65. Docent i administrationsrätt och nationalekonomi i Lund 66, adjunkt i samma ämnen 67, vice häradshövding 72. expeditionschef i landförsvarsdepartementet 73, kansli- och byråchef i samma departement 79, generalriksgommissarie och chef för arméförvaltningens civila departement 81, afsked 84. Juris hedersdoktor 77.

JOHN F. ANDERSON. I Amerika känd och ansedd ingenjör och brobyggare, född i Blekinge men under många år — till 97 — bosatt i Amerika och på Kuba, där A. var chef för stora industriella företag. Nu bosatt i Bastad.

KARL AXEL WALTER. Studentexamen 72, med. fil. 73, med. kand. 78, med. lic. 82, med. doktor 94. Biträdande läkare å Uppsala Centralhospital 81, ande kirurg å Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg 82, biträdande barnmorskelärare 90, öfverlärare och professor 98. V. ordförande i Styrelsen för Föreningen för bistånd åt vanföre 97, vice ordf. i Göteborgs Konstförening 03. Ledamot af Vetenskaps- och Vitterhetssamhället 06.

CLAES VIRGIN. Verkställande direktör i Skandinaviska kreatursförsäkringsaktiebolaget och lifförsäkringsbolaget Valand. Direktör Virgin har gjort sig känd som anordnare och ledare af "Bartens Dag" och grundläggare af kronprinsessan Margaretas vårdanstalt.

JOHAN LUDVIG BERGVALL. Studentexamen 65, teol. teol. ex. 67, prakt. teol. ex. s. a. Prästvigd 68, komminister i Virserum 71, i Hagebyhöga 76, past.-ex. 80, kyrkoherde i Lund 84, kontraktsprost i Ydre kontrakt 92, kyrkoherde i Hof och Appuna sedan 95.

ELIS TEODOR SUNDLER. Studentexamen 68, prestexamen 72, teol. fil. examen 73, v. kollega i Uddevalla värterm. 74, v. adjunkt i Karlstad 74-75, brukspredikant vid Rockesholm 76-78, komminister i Od 78-86, pastoraletaxamen 82, komminister i Skarstad 86-87, kyrkoherde i Fristad 87, kontraktsprost sedan 04. Inspektor för Boras småskoleseminarium.

REINHOLD MAGNUS SWÄRTLING. Examen från Karlberg 72, underlöjtn. vid Lifregementets husarer 72, adjutant 74, löjtnant 76, Ryttmästare och skvadronchef 82, afsked 02. Medlem i Länns sockens kommunal-nämnd och skolorad.

GEORG FREDRIK STERZEL. Studentexamen 78, kand. teol. 81, prästvigd i Paris s. a.; pastor vid Eglise des Billetes i Paris 81-83, komminister vid St. Afra i Meissen 83-87, komminister vid St. Jakobi i Chemnitz 87-90, kyrkoherde i Tyska St. Gertruds församlingen i Stockholm och ledamot i Stockholms stads Konsistorium 90. Sedan 93 lärare i tyska språket för Kronprinsen, Hertigen af Södermanland samt fortfarande för Hertigen af Västmanland.

JOH. GOTTFRID RENHOLM. † En af landets mest bekanta publicister var R. på sin tid utgivare af tidningen "Veckan" och sedan ett par år af "Stockholms Nyheter." Utöfvat en omfattande verksamhet som korrespondent till ett stort antal landsortsstädingar och medarbetareskap i en del Stockholmsstädingar. Var huvudsakligast som korrespondent i Paris medarbetare i Nya Dagligt Allehand. På sin tid styrelseledamot i "Syndicat des correspondants parisiens de la presse étrangère" samt en af vice presidenterna i den af Victor Hugo stiftade Association litteraire et artistique internationale. En af stiftarne af "Fosterländska förbundet" och en tid dess sekreterare.

OLOF GUSTAF SYLVÉN. † Studentexamen 61, teor. teol. ex. 66, prakt. teol. ex. och prästv. s. a., pastoralet. 70, kommin. i Sparsåtra och Bred 68, kyrkoherde i Voxna 79, kyrkoherde i Harbo 84, kontraktsprost i Norra Fjerdhundra kontrakt 85, kyrkoherde i Spånga och Jerfalla 94, kontraktsprost i Roslags vstra kontrakt 98. Af Sala stads förs. uppförd i 2dra rummet å kyrkoherdeförslaget 79.

TAGE PETER GUSSING. † Studentexamen 70, hofrättsexamen 74, samma år auskultant i Skanska hofrätten, v. auditor vid Kav. VI 79, t. f. hofrättsfiskal, t. f. hofrättsnotarie 80, t. f. sekreterare 83, auditor vid Kav. VI 84-86, notarie i hofrätten 86-90. Rådman i Ystad 90. Led. af Riksdagens II Kamrare 98-02. Ordf. i fattigvården 98-08, v. ordf. i skoloradet. Ordf. i Skanska städernas brandförsäkringsinrättningskommitté, i Sydöstra Skånes Sparbanksförening 08.

OTTO ROBERT TILLBERG. †. Ordförande i Hjorteds sockens kommunalstämma och bevilningsberedning samt Hjorteds Sparbank 75-08.

Den vackra regnbågen hade dragit sig undan, den lyste långt, långt borta som en röd, rund mun, och ur den munnen strömmade iskyla öfver henne.

Ensam i världen! mumlade hon för sig själf. Ensam! Ensam! Ensam i världen!

Det var så märkvärdigt, att nu kunde hon inte längre känna sig afskild från alla andra. Något, som likt ett bälte sammanhållit henne till en enhet, var nu sönderbrutet. Genom otaliga små hål sipprade det omgifvande in i henne, bländade sig med henne, spädde ut henne, och nu skedde det smärtsammaste hon upplefvat.

Detta, som hon fylldes af, var oroligt som hafvet. Hvar tanke i hennes hjärna lyste i olika reflexer, och hvar reflex var en ny vrångbild af hvad hon ursprungligen hade tänkt. När hon trodde att något var fast och visst, då dök strax en annan bild upp af samma sak, och ingenting var säkert, allt böljade och hvirflade i henne, och hon vredts utan återvändo i frågor, som fingro tusen skiftande svar.

Hvad kan han icke ha gjort, tänkte hon. Han kan vara gift med en annan kvinna. Han kan ha barn. Han kan vara fördärvad. Han vill kanske förleda mig. Han kan öfverge mig. Han kan slå mig. Han kan förstöra hela mitt lif.

Och plötsligt vidgades hennes ögon och hon blef stel i hela kroppen.

Hvad vet jag?

När den tanken slagit ner på henne, dog regnbågen, den försvann i ett solregn, himlen störtade samman öfver henne, och hon föll omkull medvetslös.

Den första frågan, när hon åter kom sig, var den samma:

Hvad vet jag?

Och när hon tänkt ut den, kom nästa tanke:

Hvad veta vi? Hvad veta vi om allt som händer och sker i lifvet? Hvad veta vi? Hvad veta vi? Hur kunna vi lefva?

Hade lyckan höjt henne bland stjärnorna, gräde tanken ner henne i jorden. Hon hörde sitt hjärtas slag eka genom mark och berg, hennes suctar häfde jordskorpan, och af hennes gråt brusto källor fram.

Det tyngde på hennes bröst, och tankarna gräde som maskar i hennes hjärna. Där bleivo irrande gångar, irrande och planlösa, och ingen hvar kommo de.

Det var, som om hon alldeles upplöstes och förenat sig med allt som lefde. Plötsliga och oförklarliga smärtor strömmade genom henne, och när en människa var i hennes närhet, tycktes partiklarna i denna främmande kropp dra till sig eller stöta från sig partiklarna i hennes, och i båda fallen led hon.

— Nu dör jag! sade hon till sig själf, men hon dog inte. Hon sade bara till sin fastman: Min kärlek har lärt mig att tänka, jag kan inte lefva med dig.

— Det var bra! sade han. Annars hade jag måst säga det själf.

Därmed skildes de.

Från den dagen gick hon ständigt klädd i svart, och hon log aldrig, hon talade knappt.

Hon var mycket olycklig, ty hon förmådde aldrig att få en fast punkt i lifvet; allt hvirflade meningslöst förbi.

När hon dog, mindes man blott ett ord efter henne, och det var detta:

Jag förbannar kärleken, ty den lär människan att tänka!

Och än i dag, när de nakna träden stå som tusenfotade spindlar mot höstens himmel, ser jag hennes skugga skymta framför mina steg, och jag blir tankfull.

FOTOGRAFIER

(utom porträtt af enskilde)
som tagas för HVAR 8 DAG och införas,
betalas af tidningen till fotografen

PRISTÅFLINGAR. Ett oeftergifligt vilkor för att hålla intresset för denna art af täflingar uppe är **omväxling**. Vi ha nu länge haft "litterära", "fotografiska" och "förslags"-täflingar fortgående men att fortsätta dem anse vi af flere skäl ej lämpligt. Ett af dessa skäl är att vi vilja öfverföra all slags "pristäflan" till HVAR 8 DAGS systertidning "**GULDAX**". Denna kommer att innehålla en oafbruten följd af de mest omväxlande och olikartade täflingar. I H. 8. D. kommer endast att återstå "**Annonstäflingarne**" som helt hänföras till tidningens annonsomslag. Den tanke som låg till grund för våra täflingar; att belöna sådana bidrag af skilda slag som för tidningen äro af mera betydande värde, denna grundtanke vilja vi dock icke med pristäflingarnes aflysande frångå, utan vidhålla att tillämpa den ehuru hädanefter i form af

PREMIER. Utöfver sedvanligt honorar komma vi sålunda att till alla svenska medarbetare (utom våra reguliera, redaktionella eller fotografiska ombud) med kontanta belopp premiera alla för H. 8. D. i särskild grad värdefulla bidrag, dessa må nu vara litterära, fotografiska eller förslag för tidningen af hvilken som helst art.

Premiebeloppens storlek bestämes till

Första premien Kr. 20:—
Andra premien „ 10:—

som sändas genast vid hvarje häftes utkommande däri premie finnes omnämnd. Sålunda blir det ej endast det "allra bästa" bland verkligt prisvärdt som erhåller belöning, utan flere premier inom samma slag af bidrag kunna utdelas samtidigt. Beträfande detta första nummer hänvisa vi till "**Premier**" här nedan.

H. 8. D. bestrider själf alla omkostnader för klichering af fotografier och porträtt och emottager ingen ersättning för något hvad det vara mände som inflyter i hufvudnumret — men därmed förbehåller den sig också allt fortfarande full frihet att endast införa hvad dess redaktion anser lämpligt.

BREF TILL H. 8. D. behagade adresseras till:

- Förlagsaktiebolaget Hvar 8 Dag
(i bolagets affärsangelägenheter)
- Hvar 8 Dags Expedition
(rörande tidningens expedition)
- Hvar 8 Dags Redaktion
(rörande Redaktionella angelägenheter)
- Hvar 8 Dags Annonsafdelning
(rörande Annonser)

men aldrig till någon enskild person så snart det gäller tidningens angelägenheter.

GULDAX. Redaktionen uppmanar hvar och en som ej följt denna lilla tidskrift att ta del af den — den intresserar med sitt innehåll och är elegant till sitt yttre — just sådan en svensk tidskrift "för underhållande läsning och tidsfördrif" bör vara. Korta berättelser af olika slag, följetong — allt illustrerad — hufvudbry, anekdoter. Skaffa er ett häfte af Guldax och — Guldax får en ny vän.

Till alla och en hvar
Ett godt nytt år!
Redaktionen.

H. 8. D:s premier.

För detta n:r har första premium, kr. 20, tilldelats Ludvig Nordström för berättelsen "En svartklädd kvinna", och andra premium, kr. 10, Helge Rost, Bangkok, för Siamfotografierna å sid. 217.

OBS! Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes vid laga påföljd.

Foto. Lindblom, Göteborg.

Kliché: Bengt Sjöqvistsparre.

EN AF FRÄLSNINGARMÉNS »JULGRYTOR» I GÖTEBORG. Dessa insamlade därstädes icke mindre af 5,300 kr. till bespisning af de mest behöfvande.

H. 8. D S FOTOGRAFIPREMIERING

för insända fotografier till n:r 13 utföll med 2a pris kr. 10:— till ingenjör G. P. Wern, New-york.

- A. (aktualitet och värde i öfrigt) 2 point
- B. (raskhet vid insändandet) 2 "
- C. (utförande) 2 "

Summa 6 point

för foto å sid. 198 ("John Ericssons minne".)

14^E HÄFTET INNEHÅLLER:

Fredrik Wilhelm Christian Areschoug. † — Den nya svenska torpedkanonen — Den första utställningen af luftskepp. — Fordom och nu. — Kvinno-rörelsen i Ryssland. — "Ett stycke krigshistoria" af I. Torell. — "Den felande länken" funnen? — Bilder från världens yttersta hörn. — Europas yngsta konungapar bland sitt folk. — Schweiz' nye president. — Det senaste mödet på Paris' gator. — Studentkravallerna i Paris. Tom Longboat och Dorando Pietri. — "En svartklädd kvinna" af Ludvig Nordström. — Veckans porträttgalleri. — En af Frälsningsarméns "julgrytor" i Göteborg. — Redaktionella nyheter och meddelanden för 1909.